

גאונים וראשונים: האוצר שלא נשאר מאחור ספורו המופלא של הרא"ש

מי היה הרא"ש?

רבנו אשר בן יחיאל (הרא"ש)
חי לפני כ-700 שנים.

הוא היה צדיק עצום, עניו,
ואוהב ה' בכל לבו.

היום נלמד על המסע
הגדול בחייו, שהיציל
את התורה של כלנו!

לילה קר באשכנז

בחוץ קור צמרמורת ושלג כבד, אבל בתוך בית
המדרש – אש התורה בוערת!
הרא"ש יושב ולומד כל הלילה. הוא כל כך אוהב
את התורה, עד שאינו מרגיש כלל את הקר.

בום! בום!

הסכנה מתקרבת...
דפיקות חזקות בדלת!
דפיקות חזקות בדלת!
תלמיד נכנס בבהלה:
רבי, השליטים הרשעים
בדרך לכאן! הם תפסו
את מורד מרן המוהר"ם,
ועכשו מחפשים גם אותך.
חיבים לברח הלילה!"

ההחלטה הקשה: מה לוקחים?

"קחו את הספרים!" אומר הרא"ש
בבטחון בה', "הכסף יכול ללכת לאבוד,
אבל התורה – היא החיים שלנו!"

אפשר לקחת רק שק אחד לדרך.
בבית יש כלים יקרים, מטבעות
ורחיטים. מה אורזים?

יוצאים באישון לילה

'קראנץ', 'קראנץ'... הרגלים דורכות בשלג העמק.
חבורה קטנה בורחת בחשך, משאירה את כל
הרכוש הגשמי מאחור.

הם שומעים סוס של חילים, אך ה' שומר עליהם
תחת כנפי השכינה, ומסתיר אותם.

בְּכָל מָקוֹם – יֵשׁ לָנוּ בֵּית

מסע של שבועות ארכים.
אין בית, לפעמים אין
אוכל, והרוח חזקה.

אבל בכל פעם שעצרו
לנוח, הרא"ש פתח
ספר ולמד.

"כָּל מָקוֹם שְׁלוּמָדִים בּוֹ תוֹרָה וְאַרְחוֹת
חַיִּים" [1] – שם הַבֵּית שֶׁלָנוּ בְּאַמֶּת."

עולם חדש: מדינת ספרד!

אחרי חדשים של קר, הם הגיעו לעיר טולידו
בספרד. איזה הבדל! אויר חם, ריח מתוק של
פרחי תפוזים, ושמש חזקה ומאירה.
ה' הציל אותם והביא אותם לחוף מבטחים.

הַמִּפְגֵּשׁ עִם יְהוּדֵי סֶפֶרד

יְהוּדֵי טוֹלִידוֹ לָבָשׁוּ בְּגָדִים צְבָעוֹנִים וּמִפְאָרִים וְדָבְרוּ בְּשִׁפְהָ שׁוֹנָה
לְגִמְרֵי מִיְהוּדֵי אֲשֶׁכֶּנֶז (שֶׁלָּבָשׁוּ בְּגָדִים כְּהִים וּפְשׁוּטִים).
מֵהֵצֵד, זֶה נִרְאָה שֶׁהֵם מְשִׁנִּי עוֹלָמוֹת רְחוּקִים!

אור של מלאך

כשהרא"ש ירד מהעגלה, הוא נשא עיניו לשמים
לשמים וברך בקול בוכה משמחה:
"ברוך... שהחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה!"
נער מקומי בשם יהודה הביט בזקן בבגדיו
הקרועים, אך ראה אור של מלאך מאיר מפניו.

אותה השפה בדיוק!

חכמי ספרד והרא"ש יִשְׁבוּ יַחַד לְלִמּוּד. צִיֵּק צ'ק הֵם גִּלוּ אֶת הַסּוּד: גַּם אִם
הַבְּגָדִים שׁוֹנִים וְהַמִּנְגִּינוֹת אַחֲרוֹת – כְּשִׁפּוֹת־חַיִּים דֹּף גִּמְרָא, כֻּלָּם מִדְּבָרִים
שְׁפָה מִמֶּנּוּ! הָרָא"ש נִבְחַר לְהִיּוֹת רִבָּה שֶׁל כָּל סִפְרָד.

המורשת העצומה והשלחן הערוך

מאות שנים אחרי שנפטר הרא"ש בט' במרחשון^[2], קם רבי יוסף קארו וכתב את ספר "השלחן ערוך" המאחד את כל ישראל.

ועל מי נשען הספר? על שלשה עמודים גדולים^[3]:
הרי"ף, הרמב"ם... והרא"ש!

החיבור שלנו (ME)

הָרָא"ש וְתָר עַל רִכּוּשׁ גִּשְׁמִי רַב, כִּי הוּא יָדַע שֶׁאֵת הָרְהִיטִים אֶפְשָׁר לְאַבֵּד,
אָבֵל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת הֵם מִשְׁהוּ שֶׁנִּכְנָס אֵלֵינוּ לֵלֵב וְנִשְׁאַר אֶתְנוּ לְנֶצַח.
זֶהוּ הָאוֹצָר שֶׁלֹּא נִשְׁאַר מֵאַחֵר לְעוֹלָם!

מָה נִגִּיד עָלֵינוּ? (WE)

לפעמים גם אנחנו רבים על צעצוע שנשבר, או כועסים שלא קנו לנו משהו שמאד רצינו.
כשזה קורה, ממלץ להזכר ברא"ש. הוא מזכיר לנו שחפצים הם רק... חפצים! אבל חברות,
מדות טובות ואהבת ה', הם הדברים הכי שווים בעולם.

הַמְזוּדָה שְׁלָכֶם (YOU)

מחר, כשתקומו בבקר לבית הספר או לתלמוד תורה,
תסתכלו על הסידור ועל החומש שלכם.
תגידו לעצמכם: "זה האוצר שלי!"

תנסו לחשב היום – אילו מצוות או מדות טובות אתם מכניסים "למזודה הרוחנית" שלכם למחר?